

Desăvârșirile lui Hristos

Desăvârșirile lui Hristos

„Toată ființa lui este plină de farmec.” (Cântarea Cântărilor 5.16)

Domnul Isus Hristos este, în Sine însuși, rezumatul tuturor frumuseților și a tuturor desăvârșirilor posibile. Ce era deci viața acestui Isus, Om al durerii și obișnuit cu suferința? Era o viață de activitate, într-o retragere neștiută de oameni și care-i per-mitea dragostei lui Dumnezeu să pătrundă în colțurile cele mai ascunse ale societății, peste tot unde erau cele mai mari nevoi. Această viață nu se punea la adăpost de nenorocirile din această lume, dar, prețios har!, ea făcea să pătrundă aici dragos-tea lui Dumnezeu.

În timp ce prima faptă a lui Adam este o împlinire a voii sale, Domnul Isus Hristos apare în această lume de nenorociri, consacrîndu-Se în dragoste, spre a face voia Tatălui Său. El a coborît aici pe pămînt și S-a lepădat de Sine însuși; printr-o atitudine de predare totală în fața Tatălui Său, El a venit pînă la noi, pentru ca, oricît ar costa acest lucru, Dumnezeu să fie slăvit.

Adam s-a făcut vinovat de singurul fapt de neascultare pe care l-a putut săvârși; dar Cel ce dispunea de toate resursele puterii nu S-a folosit de această putere, decît pentru a arăta o slujire mai desăvârșită și o dependență mai întregă. Ce prețioasă este pentru noi priveliștea căilor Domnului!

Cu cît era mai credincios, cu atît era mai batjocorit și contrazis; cu cît mai mare era smerenia Lui, cu atît mai puțin era prețuit; dar toate acestea nu schimbau nimic în căile Sale, pentru că El făcea totul numai pentru Dumnezeu. Față de mulțimi, față de ucenicii Săi sau înaintea judecătorilor nedrepti, nimic nu strica din desăvârșirea căilor Sale, pentru că în toate împrejurările, El făcea toate pentru Dumnezeu.

Omul Isus Hristos „creștea în înțelepciune și în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2.52). El era totdeauna slujitorul fiecăruia. Primul lucru de care am fost izbit, citind Evangheliile acum cîțiva ani, m-a făcut să spun: iată un Om care niciodată n-a făcut ceva pentru Sine însuși. Ce minunăție să găsești aici pe pămînt un asemenea Om! Dumnezeu este singura Sa parte.

Evangheliile ne ajută să-L cunoaștem pe Acela în care nu era deloc egoism. Ele ne deschid inima Sa, totdeauna primitoare pentru toți. Oricît de adîncă era propria Sa suferință, El mereu Se gîndea la alții. El putea să-l înștiințeze pe Petru în grădina Ghetsimani și să-l umple de încredere pe tîlharul pocăit care era răstignit alături de El. Inima Sa se arăta mai presus de împrejurări; El nu lucra niciodată sub influența împrejurărilor, ci trecea prin ele, potrivit gîndului lui Dumnezeu.

Satisfacerea, înălțarea și înaintarea eului, acestea sînt totdeauna principiile acțiunilor oamenilor. La scumpul nostru Mîntuitor era un devotament adevărat, o dragoste curată și o slujbă lipsită de cea mai mică frîntură de căutare de Sine însuși.

Nimic din ceea ce-și dorește omul cu atîta înfocare nu se găsea în El; doar El putea să spună: „Nu primesc slavă de la oameni” (Ioan 4.41). Găsim la apostoli minunate dovezi ale dragostei și, cum spunea Domnul Isus Hristos, fapte mai mari ca ale Sale. Erau la ei încercări sufletești ale inimii și, prin har, cunoștința dragostei care întrece orice măsură, dar nu vedem la ei această uniformitate care era în Domnul Hristos. El era Fiul Omului care, deși fiind aici pe pămînt, era în cer (Ioan 3.13). Un om ca Pavel era un instrument cu coarde, pe care Dumnezeu îl atingea și din care scotea o melodie minunată; dar Domnul Isus Hristos era însăși melodia.

Dumnezeu să ne facă să prețuim frumusețea desăvârșită a acestui Isus Hristos care S-a coborît pînă la noi!